

üle ei imesta wist teegi. Tema läks sellepärast kirjaga elutuppa, andis seda praua Morbach'i kätte ja palus tema nõuu.

Praua Morbach luges ja ütles siis peene naeretesega: „Armas preili, ühel kolmandemal on raske, see sugustes asjades üht tõeste kasulikku nõu anda; ka ei saaks see nõu wist mitte palju mõjuma. Siin saab Teie enese süda Teie parem nõuandja olema; kui süda selle mõtte eest tagasi ei pörka, ennast kosija omaks anda, siis lubage igapidi seda kokkusaamist. Sellega ei ole Teie koguni weel mitte lõidetud ja Teil on võimalik oma kosijat paremini tundma õppida, kes minul, tema kirja järel arwates, otsekohene ja auus mees olema näitab. Kui herra Büchner mitte Teie meelt-wasta ei ole, siis andke temale tema kirja wastusetajämiseega sõna-lausumata teada, et teda tulewal Pühapäawal ootate. Kõiki muud saab filmapilt tegema.“

Büchner'ist ja Frieda'ist igatsusega oodatud Pühapäaw tuli ja kannatamata kosilane läks Oberwald'i teele. Teel mõtles ja mõtles tema illa jälle uueste kõiki wälja, mis tema ütlema, kuidas kalli neiule kõiki asju ette panema pidi, mis sugust õnne temale tõutama. Pärast pea lahetunnist läiku nägi tema wiimaks Oberwaldi parki oma uhkete wana puudega oma ees ja läbi ühe kitsa lagestiku paistis

tee käänuks ka wana-wiisi mõisahooned tornidega ja müüridega. — Kuidas mahtus see lendus selle kalli pildiga nii heaste kokku, mis tema südames seisis, pooliti ütle mata õnnes, pooliti kurwastuses ja mures! Siis tegi tema trellwärawa lahti ja astus parki warjusesse. Senni oli ka Frieda kõige pääwa nagu palawiku põnewuses olnud, ja kui tema ka selgest teadis, et oodatud wõeras wast ühel hiljemal pärastlõune-tunnil tulema saab, siis ei läbenud tema tuas olla. Tema läks parki, oma mõtetega üksi olema; ka ei tahtnud tema kõige majarahwa filma all oodatud wõeraga kokku saada, ja nenda läis tema juba pitkemat aega teed mööda elumajast parki wärawa poole edasi ja tagasi, märkamata, kuidas aeg edasi jõudis, kui järsku wärawat lahti tehtama kuulis ja filmi senna poole pöörates wõerast tulema nägi.

Üks filmapilt seisiwad mõlemad üksteist nähes paigal; siis tuli Eduard kiiremal sammul ligemale ja — nemad ei teadnud isegi, kuidas see tulnud — oliwad nemad üksteise ümbert sinni halkanud, ja nagu tuulest ära puhutud, oliwad kõik lenad lõned unustatud, mida Eduard teel oma neiule mõttes oli pidanud, unustatud kõik wastused, mida Frieda nädasi läikus korraldanud oli.

Kui nemad ennast hiljemini Morbach'i peretonna ees pruut-paariks tunnistasiwad, siis tegi